

РЕШЕНИЕ

№ 30340

гр. София, 30.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 71 състав, в
публично заседание на 01.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **4481** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК, вр. чл. 10а, ал. 1 ЗЧРБ. Образувано е по жалба от М. М. S. К., гражданин на Е., [дата на раждане] против отказ за издаване на виза тип С от 18.03.2026 г., постановен от трети секретар завеждащ консулска служба К. Я. в Посолството на Република България в [населено място], Е. по заявление № САІ 26000239V. Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност и неправилност на издадения административен акт, като твърди, че същият е постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Подробни съображения в тази връзка са изложени в депозираната жалба. В заключение от съда се иска да отмени оспорения отказ като незаконосъобразен. В о. с. з. жалбоподателят не се явява, не се представлява.

Ответникът – завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Република България в [населено място], Е., редовно уведомен, не явява, не се представлява. Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не взема становище. Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното: На 02.02.2026 г. жалбоподателят М. М. S. К., гражданин на Е., е подал заявление за издаване на виза "С" за краткосрочно пребиваване в Република България, с продължителност на планирания престой от 2 месеца, със заявена дата на пристигане 20.02.2026 г. и на отпътуване 18.04.2026 г. Като канещо лице в Р България е посочена П. М. 1/6 С.. Към заявлението са приложени: копие от паспорт, издаден от Република Турция, валиден до 12.12.2032 г.; Покана декларация за частно посещение на чужденец в Р България, с нотариална заверка от 12.01.2026 г., от П. М. С., българска гражданка, с която същата е декларирила, че може да осигури издръжка и жилище за

срок от 60 дни, за времето от 20.02.2026 г. до 20.05.2026 г. на М. М. S. К., гражданин на Република Е.; ; документи за финансовото му състояние, сред които и извлечения от банковите сметки на М. М. S. К.; самолетни билети, с посочен пътник М. М. S. К. за следните полети: К. – С. на 20.02.2026 г. и С. – К. на 18.04.2026 г.

На 18.03.2026 г. е постановен оспорения в настоящото производство отказ за издаване на виза на М. М. S. К.. Като основание е посочено /л. 7/-"целта и условията на планираният престой са необосновани", „не сте представили доказателство, че сте в състояние да придобие по законен начин достатъчно средства за издръжка за срока на планирания престой или за завръщането Ви в страната на произход или пребиваване, или за транзитното преминаване в трета държава, в която сте осигурен, че ще бъдете пропуснат, "предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна", „съществуват основателни съмнения за надеждността и автентичността на представените удостоверителни документи или истинността на тяхното съдържание“.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи: Жалбата, по която е образувано настоящето производство е подадена до съда като електронен документ с валиден КЕП на дата 27.03.2026 г., с оглед на което същата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК срещу подлежащ на оспорване пред Съда акт, от лице, чиито интереси са засегнати неблагоприятно пряко от него, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е основателна. Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство, Съдът проверява законосъобразността на издадения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за 2/6 издаване на отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим предвижда, че в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

В случая се установява, че със заповед № 95-00 26/16.01.2025 г. министърът на външните работи е оправомощил ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват (съобщават) формулярите за отказ за издаване на виза. Оспореният отказ е подписан от К. Я. - трети секретар, завеждащ Консулска служба в Посолството на България в К., АР Е., оправомощен, със заповед № 29/02.08.2023 г. (л. 35) на посланика на България в К., да съставя, подписва и връчва формулярите по образец съгласно чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР. Видно от заявлението, жалбоподателят е поискал издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Р. България, вид "С", на основание чл. 9а, ал. 2, т. 3 от ЗЧРБ, с цел "посещение семейство или приятели".

Отказът не отговаря на изискванията за форма, визирани в нормата на чл. 59 от АПК и най- вече на изискването за мотивираност на административните актове, като в него не се съдържат правни разпоредби, а само фактически - целта и условията на планирания престой не са обосновани,

съществуват основателни съмнения за надеждността на направените от апликанта изявления, във връзка с действителните намерения за пътуване, няма достатъчно и неубедителни доказателства за връзката между кандидата и канещото лице, в предоставения от работодателя документ липсва информацията относно длъжността, заемана от кандидата, което поставя под въпрос автентичността на документа, съществуват съмнения, че кандидатът е в състояние законно да получи достатъчно средства за препитание и да покрие разходите си за напускане на страната, представените документи и направените изявления не доказват по убедителен начин действителната цел и условията на планирания престой, нито намерението за напускане на територията на държавите членки преди изтичане на срока на исканата виза, изобщо не може да доведе до яснота относно волята на административния орган, като липсата на мотиви и на посочени правни разпоредби препятства както правото на защита на адресата на акта и представлява 3/6 пречка да бъде осъществен съдебен контрол за наличие на предвидените материални условия за отказ - проверката за законосъобразност по чл. 146, т. 4 АПК. Липсата на мотиви на акта във всички случаи е основание за отмяната му, съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР 4/2002 г. - задължително за съдилищата на основание чл. 130, ал. 2 от ЗСВ. Посоченото нарушение представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност по чл. 146, т. 2 от АПК и за отмяна на отказа. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения.

Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспореният отказ, издаден в нарушение на изискванията на чл. 59, т. 4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т. е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т. 2 от ТР 4/2004 г. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно производствените правила и е основание за отмяна на акта.

Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ 4/6 акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка. В Отказа са изброени само фактически основания без

конкретна правна норма от съответен закон, няма конкретна хипотеза, която органът е възприел за издаване на отказ. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР. Отказът обаче е обективиран във формуляр - образец Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс (съобразно действащата редакция на чл. 34, ал. 1 от Наредбата ДВ бр. 4 в сила от 14.01.2025 г.). Той не отговаря по форма и съдържание на формуляра, обр. 7, съгласно чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, който се различава по отношение съдържанието след изречението "основанието (ята) за решението са следните", тъй като представлява словесно изписване на текстове от чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, но изрично посочване на норми от чл. 10, така както е в обр. № 7, липсва.

В оспорения акт липсват изложени факти, съответно мотиви, обосноваващи кои са установените факти в производството по издаване на виза, които са формирали извод у органа, че следва да се произнесе с отказ. Не са обсъдени и многобройните писмени доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза. Не са посочени конкретните обстоятелствата, въз основа на които органът е счел, че заявената цел на пътуването вероятно не е действителна, както и какви документи са били необходими за доказване на тази цел, които не са представени със заявлението. Не са ангажирани от ответника доказателства за извършена проверка на истинността на заявените данни от чужденеца и от канещото лице, в т. ч. и чрез разговор с последното и изискване на допълнителни документи. Не са посочени конкретните обстоятелства, обосноваващи извода за недоказаност на намерението чужденецът да напусне България в срок и по законоустановения ред, както и не са посочени документите, които биха доказали това намерение.

Видно е от процесния формуляр за отказ, в графа "Допълнителни забележки" се съдържат бланкетни мотиви за отказа. Липсата на ясни фактически основания в издадения административен акт представлява съществен порок, който води до неговата незаконосъобразност. Съдебната практика е категорична, че посочването на фактически и правни основания за издаването на акта от страна на органа е предпоставка за упражняване на съдебен контрол върху същия и за възможността за организиране на адекватна защита спрямо него. Съдът не може да допълва липсващите мотиви на органа, нито в съдебната фаза да изяснява факти, които не са намерили отражение в оспорения акт. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на 5/6 съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията на престой на жалбоподателя в България, и да прецени отговарят ли на законовите изисквания. Също така следва да анализира представените по делото писмени доказателства, доказващи целта на пътуването, като съобрази, че с оглед на това, че първоначално посоченият от жалбоподателя период на пребиваване е изтекъл, произнасянето по заявлението за издаване на виза следва да е занапред. Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София - град, Първо отделение, 71 състав РЕШИ: ОТМЕНЯ по жалба на М. М. S. K., гражданин на Е., [дата на раждане] отказ за издаване на виза тип С от 18.03.2026 г., постановен от трети секретар завеждащ консулска служба К. Я. в Посолството на Република България в [населено място], Е. по заявление № САИ 26000239V. ИЗПРАЩА преписката на административния орган-трети секретар, завеждащ консулската служба на Република България в К., Е. за ново произнасяне по заявление № № САИ 26000239V от 02.02.2026 г., подадено от М. М. S. K., за издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България, след изпълнение на указанията по тълкуване и приложение на закона, дадени с настоящото решение, в 14-дневен срок от влизането му в сила.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 дневен срок от съобщението до страните. СЪДИЯ